

отъ кждѣто, наистина, се чуваше силна канонада, безъ да можеше да се опрѣдѣли отъ кждѣ идеше тя.

Вечерята же, въ сѣщия день, генералъ Радецки ни съобщи радостната вѣстъ за паданието на Плѣвенъ и плѣненіето на цѣлата Османъ-пашова армия. Тая радостна вѣстъ заглуши печалното събитіе при Елена, което, при други обстоятелства, можеше да има твърдѣ лоши послѣдствия.

Това извѣстие накара радостно да затупатъ не само нашитѣ сърдца, но и сърдцата на всичкитѣ българи и на стомилионния руски народъ.

Това важно събитіе не само рѣшаваше въпроса за скорото ни настѣпване, но то имаше рѣшающе значение и за самата война. Всички бѣхме сега уверени, че скоро ще напуснемъ умразнитѣ колиби и ще настѣпимъ напредъ, при всичко че Балканитѣ бѣха затрупани съ дълбокъ — повече отъ два аршина снѣгъ.

На 30-и Ноемврий се отслужи молебенъ, по случай прѣвземанието на Плѣвенъ и заробванието на Османъ-паша. На Шишка съ бенгалски огньове е било съобщено на турцитѣ за заробванието на Османъ-паша и войскитѣ му. При всичко че ний продължавахме да живѣемъ както и до прѣвземанието на Плѣвенъ — въ сѣщитѣ колиби, но сега като че ли колибитѣ ни станаха по-удобни, сухи и топли, нощитѣ по-къси и днитѣ по-весели. Съ една рѣчь, всички се съживихме: отъ мрачното меланхолично настроение, отъ нравственното ни вцѣпенение, съ което бѣхме обхванати въ продължение на толкова врѣме, и слѣда не остана.

Въ послѣднитѣ числа на Ноемврий мѣсець за шипченския отрядъ пристигнаха испратенитѣ отъ императрицата подаръци за офицеритѣ и долнитѣ чинове.

Наистина, подаръцитѣ не бѣха въ толкова голѣмо количество, за да могатъ да удовлетворятъ нуждата на 35—40 хиляди души, при всѣ това всѣки получи по нѣкой прѣдмѣтъ. Нѣщата бѣха твърдѣ разнообразни, като се започне отъ „байкови одѣвала“, фланелени ризи, куртки, полущубки и пр., и свършваше съ конякъ, шоколадъ, конфекти и пр.

— Не ми е скъпъ, казваха офицеритѣ и войницитѣ, твоя подаръкъ, скъпа ми е твоята любовъ.

Всѣки искаше да има по нѣщичко отъ „матушки императрицы“.